

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙ

Στην πρόταση νόμου «για την κατάργηση της διάκρισης ανάμεσα ιδιωτικού υπάλληλου και εργάτη».

Προς την Βουλήν των Ελλήνων

Στο ελληνικό εργατικό δίκαιο επιζητεί και σήμερα μία διάκριση, ενώ οι ιστορικές προϋποθέσεις που την είχαν άλλοτε επιβάλλει έχουν δίκαια πια εκλείψει. Πρόκειται για τη διαφορά ανάμεσα υπάλληλου και εργάτη.

Η διάκριση αυτή δεν διχάζει μόνο τον εργαζόμενο κόσμο, ούτε μόνο στηρίζει μια δημοκρατικά απαράδεκτη κοινωνική ιεράρχηση επαγγελματιών έχει και μία σειρά από δυσμενείς υλικές επιπτώσεις για τους εργάτες κυρίως όσον αφορά την αποζημίωση σε περίπτωση καταγγελίας της σύμβασης (Ν. 2112/1920 και Β.Δ. 16/18-7-1920) τις άδειες (Ν. 539/45) και τα επιδόματα άδειας (ύ.ά.33182/1964).

Η συγκριτική παράθεση των δικαιωμάτων αποζημίωσης ιδιωτικών υπαλλήλων και εργατών όταν η σύμβασή τους καταγγελθεί, μιλά τόσο εύγλωττα ώστε παρέλκει κάθε άλλη επιχειρηματολογία για την επιβαλλόμενη εξίσωση: Ο εργάτης αν έχει υπηρεσία από δύο μήνες μέχρι ένα χρόνο δικαιούται αποζημίωση πέντε μέρες. Με τις ίδιες χρονικές προϋποθέσεις ο ιδιωτικός υπάλληλος δικαιούται αποδοχές ένα μήνα.

Με ανάλογη γεωμετρική κλιμάκωση αντίστοιχα με τον χρόνο εργασίας φτάνουμε στη σχέση ο εργάτης για υπηρεσία πάνω από δέκα χρόνια να δικαιούται μόνον 60 μέρες, δηλαδή ο υπάλληλος παίρνει για υπηρεσία τεσσάρων χρόνων. Ενώ όταν ο ιδιωτικός υπάλληλος συμπληρώσει δέκα χρόνια παίρνει έξι μήνες που αυξάνονται κατά ένα μήνα για κάθε επί πλέον έτος, μπορεί δε να φτάσει μέχρι δύο χρόνια αποζημίωση. Εξ ίσου άδικη εικόνα παρουσιάζει

62-18
η διαφοροποίηση στις ετήσιες άδειες αναψυχής. Ο νομοθέτης του Ν. 539/1945 που ρυθμίζει τα θέματα των κανονικών αδειών, ενώ διακηρύσσει σωστά στην εισηγητική του έκθεση ότι «ο ευεργετικός σκοπός της άδειας αποβλέπει εις την ηθικήν, πνευματικήν και σωματικήν τόνωσιν εκείνων των οποίων ο καθημερινός μόχθος συντελεί κατά κύριον λόγον εις την παραγωγήν των αγαθών και προαγωγήν του πολιτισμού», όταν κατόπιν έρχεται να «τονώσει» ηθικά, πνευματικά και σωματικά τον εργαζόμενο, δίνει για ένα χρόνο δουλειά 12 μέρες άδειας στον ιδιωτικό υπάλληλο των επιχειρήσεων κοινής ωφελείας και ανωνύμων εταιριών, αλλά μόνο 8 μέρες στον εργάτη των ιδίων φορέων. Όκτώ επίσης μέρες στον ιδιωτικό υπάλληλο όμορρυθμων, έτερορρυθμων εταιριών και άτομικών επιχειρήσεων και μόλις 6 μέρες στον εργάτη των ιδίων φορέων.

Αντίστοιχη άδικη ρύθμιση έχει για τα επιδόματα άδειας ή ύ.ά. 33182/64.

Κατόπιν αυτών υποβάλλομεν την ακόλουθον πρόταση :

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ

Άρθρο μόνο.

Η διάκριση μεταξύ ιδιωτικών υπαλλήλων και εργατών παύει.

Κάθε αντίθετη διάταξη καταργείται.

Αθήνα 10 Ιανουαρίου 1977

Οί προτείνοντες βουλευτές

Σ. ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ

Γ. ΧΙΟΝΙΔΗΣ